

Pozdravni nagovor na slavnostnem delu
21. seje predsedstva ZSČ, 20. 6. 2020, Maribor, Kadetnica

Prisrčen pozdrav vsem prisotnim in zahvala za udeležbo. Veseli me, da ste z nami v tem hramu učenosti Slovenske vojske in avditoriju generala Maistra tudi letos. Marca letos se je izteklo šesto leto mojega mandata in prva Redna letna skupščina ZSČ na korespondenčen način. Na zadnji 20. seji Predsedstva ZSČ, 27. maja smo skupščino ocenili kot dobro pripravljeno in uspešno izvedeno. Ob tem pa tudi, da smo ostali brez tistega, kar skupščina predstavlja in omogoča - to je družabni in povezovalni del. Ostala so ne podeljena tudi visoka priznanja ZSČ in ni bilo pomembnega stika s funkcionarji organizacij. Upam, da bomo vsaj del tega danes uspešno nadomestili in pri tem računam na vaše konstruktivno sodelovanje.

V nadaljevanju nekaj mojih pogledov o pandemiji korona virusa kot transformerju ali civilizacijski prelomnici. Ko je Samuel Huntington, po koncu hladne vojne leta 1993, pisal o novih vidikih vojn v Spopadu civilizacij in pri tem kot akterje omenjal različne civilizacijske skupine, je poleg kulturnih, religijskih omenjal še generacijske. Implikacije na generacijske skupine in vidike spopadov so bile najtežje. Slednje smo na magistrskem študiju najpogosteje povezovali z informacijsko pismenostjo oziroma nepismenostjo, ali povedano drugače, da bo tista generacija temelječa na znanju in veščinah informacijske tehnologije, odstranjevala one, ki tega ne znajo in zmorejo uporabljati. Kakao pa bi to izgledalo, pa ni bilo veliko prepričljivih pojasnil. 75 let po koncu 2. svetovne vojne, pa smo pomembne in po moje prave odgovore, dobili ob pandemiji covid-19 in s pojavom virusa SARS COV-2. Zardi tega konca svetovne vojne in zmage nad nacizmom in fašizmom praktično nismo praznovali, tudi pri nas ne, čeprav bi se spodobilo. Od velike vojne je tako ostal le veliki V znotraj virusa. Ob pandemiji je marsikdo nasprotoval enačenju tega z vojno, čeprav je virus, kot se je pisalo in prikazovalo, povzročil zdravstveno in gospodarsko krizo in vrgel svet s tečajev. S pandemijo smo bili bolj kot kdaj koli prej v infodemiji z vsem kar je ta prinašala ali bolje odnašala. To pa so trezen pogled na svet, na dogajanja, na prihodnost pa tudi, da nikomur nismo več verjeli in bili v informacijski paniki, hujši od tiste v prej omenjenih svetovnih vojnah. Če so svetovne vojne zdesetkale predvsem mlajšo generacijo v izpostavljenih vojaških vrstah, je Covid za

najranljivejšo vrsto izbral starejše in socialno šibke. S tem pa smo tisti v starejši generaciji rojeni v vojni ali po njej, pa tudi tisti v naši osamosvojitveni vojni, bili pred izzivom, kako se obvarovati pred apokaliptičnostjo morije zaradi virusa. Tako kot v svetovnih vojnah smo se hitro in poslušno sprijaznili s smrtjo, pa tudi s tem, da starejše pobira hitreje in da se s pandemijo dogaja svojevrstna čistka med generacijami. Vse brez, kot bi dejal Huntington, vidnega spopada generacij, če odštejemo nekatere nianse, kot so nepojasnjeni »sezname smrti« v Sloveniji ali pozabljeni starostniki v Bergamu v Italiji in podobno. Odgovor na izziv je na dlani. Če je v svetovni vojni veljalo, da lahko preživiš, če se predaš, bi sedaj veljalo – da se ne smemo dati. To velja tudi v širšem pomenu. Ko sem po preklicu večine omejevalnih ukrepov zaradi pandemije opazoval, kako naša združenja akcijsko brstijo in so začela delovati, sem vedel, da se niste ustrašili vsega, kar je korona pri nas spremljalo v tem času. Bodi dovolj predavanja o tej novi hibridni vojni, za katero marsikdo pravi da to sploh ni, četudi je.

Naj izpostavim še nekaj besed o eni od osrednjih letošnjih obletnic, to je 30. letnice manevrske strukture narodne zaščite in začetkov obrambnih priprav za osamosvojitve Slovenije. Tudi temu je namreč namenjena današnja slovesnost. Pred tridesetimi leti smo v Sloveniji dokončno rekli, da gremo na svoje. Nekateri to tolmačijo kot, da se je rodil nov človek, da je vse kar je bilo prej ne le staro, ampak tudi zanič ali vsaj nedemokratično. Na tej točki smo se ponovno razdelili in se bolj kot za nove pridobitve začeli prerivati za zasluge in za to, kdo je bil prej ali jajce ali kura. V bistvu pa smo ob stran pritisnili spomin in dejstva o odporu proti poskusu odvzema orožja maja 1990, pa čas t. i. MSNZ in obrambne priprave od oktobra naprej, kar vse je tlakovalo pot rezultatu na plebiscitu decembra istega leta in izidu osamosvojitvene vojne leto kasneje. Corona in pandemija sta prispevali k temu, da na državni proslavi ne bo več praporov in zastavonoš domoljubnih in veteranskih organizacij. Tako korona izbrisuje ne le generacije, ampak tudi zgodovinski spomin.

Ob današnji slovesnosti izrekama zahvalo vsem, ki vztrajate v ZSČ in čestitam prejemnikom v nadaljevanju podeljenih priznanj. Zahvaljujem se poveljstvu Slovenske vojske, da so nam omogočili in podprli današnji dogodek.

Čuvajte sebe in bližnje ter ostanite zdravi.